

[Forsvarsministeren.]

igen, hvor man i Forvejen klart havde sagt, at den Ordning, man havde, kunde ikke bruges i alvorlige Situationer, og hvor man bagefter sagde: Vi havde sagt den danske Rigsdag det, men den vilde ikke høre!

Saadan vil Forholdene være, hvis den Ulykke skulde hælde, at denne Ordning skulde bruges i en alvorlig Opgave. Den duer ikke til Løsning af Kampopgaver, og den er alt for stor til Løsning af Bevogtningsopgaver.

Jeg har dernæst et Par Bemærkninger til det ærede Medlem Hr. Parkov, de Konserveratives Ordfører, der erklærede, at Besparelserne, i hvert Fald straks, vilde blive uden nævneværdig Betydning. Ja, det er jo et Spørgsmaal, hvad man kalder af nævneværdig Betydning. Vi har i Dag en Militærudgift, saadan som den fremtræder paa de militære Budgetter, paa rundt regnet 50 Mill. Kr. Hvis den her foreslaaede Ordning gennemføres, hvorved vi i høj Grad reducerer Mandskabsstyrkerne og Befalingsmændenes Antal, hvorved vi frigør mægtige Værdier, saa tør jeg sige — ja, i indeværende Finansaar, deri har det ærede Medlem naturligvis Ret, vil vi ikke kunne opnaa Besparelser af nævneværdig Betydning, selv om vi inden Nytaar gennemfører Forslaget, men i det følgende Finansaar vil den Besparelse, der vil fremkomme ved disse Reduktioner, ved Nedsættelse af Beløb til Forrentning, Afskrivning o. s. v., andrage mindst 15 Mill. Kr.

Jeg tror dog, det ærede Medlem vil indrømme, det har nogen Betydning i en Situation som den, vi lever i, at et saadant Beløb kan spares, at man kan gaa ned til en Militærudgift paa 35 Mill. Kr. i Stedet for 50.

Det ærede Medlem omtalte de vanskelige Forhold i Europa; det blev for Resten ogsaa nævnt fra Venstres Side. Saa langt jeg husker tilbage — og jeg kan dog huske tilbage lige til de Kampe, der førtes i 80erne —, har jeg endnu aldrig været stillet overfor, at de Konservative ikke har erklæret, at Forholdene ude omkring i Verden var saadanne, at det vilde blive skæbnesvangert, ødelæggende for os, om vi vilde prøve paa blot at nedsætte de militære Udgifter, og derfor undrer det mig ikke, at man siger det samme nu. Men jeg vil dog blot minde om, at det, vi her foreslaar, eksisterer i fire Lande: Tyskland, Østrig, Ungarn og Bulgarien har afrustet i en Udstrækning, der fuldt ud staar Maal med det, vi her foreslaar, og fra andre Sider hævder man, at det er i Fredens Interesse, at denne Afrustning har fundet Sted.

Det ærede Medlem Hr. I. A. Hansen sagde, at han var sikker paa, at et stort Flertal i vort Folk nu ønsker Ro om dette Spørgsmaal. Det ærede Medlem har ingen som helst Berettigelse til her at tale som Tolk for et stort Flertal i Folket, det har Vælgerne for længst fritaget ham og hans Parti for; Venstre staar ikke i Dag saadan, som Venstre tidligere stod, som Ordfører for en stor Part af det danske Folk.

Det ærede Medlem Hr. Pürschel, der med nogen Overbevisning i Stemmen talte om, hvilke Opgaver dansk Militærvæsen havde, vil jeg bare minde om, at den Gang jeg begyndte at deltage i Politik, i Begyndelsen af 80erne, saa hørte vi, hver Gang der kom en Højre-Taler, om Danmarks Livssag, Forsvarssagen, som den over alle andre Sager staaende Sag. Men nu om Stunder, nu kan man, som for nylig, holde Delegeretmøde uden at nævne Forsvarssagen med et eneste Ord. Naar vi undtager Befalingsmændene i Hær og Flaade og ganske enkelte andre, saa eksisterer der nemlig ingen Interesse mere herhjemme for Forsvarssagen, og det er sket gennem Aarene, fordi man idelig og idelig har reduceret Militærvæsenet, saaledes at man er naaet til halve Foranstaltninger, der er værre end ingen.

Maa jeg sige til Venstre, at den Gang da jeg begyndte at lære Politik og havde Venstre som Læremester — mit Hjem laa i Koldingkredsen, hvor Christen Berg var Rigsdagsmand —, da lød det fra Venstres Side Gang paa Gang: Det skal være Flertallet i det danske Folk, der raader for, hvordan Militærordningen skal være, det skal ikke være et privilegeret Landsting, der raader. Og Christen Berg udtalte: Vil Højre misbruge sin Magt i et privilegeret Landsting til at opretholde en Militærordning, der har Folkets Flertal imod sig, saa skal de blive opslidt saadan i Folketinget, at de til sidst nødes til at bøje sig.

Det ærede Medlem Hr. I. A. Hansen ved, at ved sidste Landstingsvalg naaede vi — navnlig hvis vi tager Retsstatspartiet med, som i denne Sag fuldt ud staar paa vor Side — til at have et stort Flertal ogsaa blandt de 35-aarige Landstingsvælgere. Naar det er Tilfældet, naar kun de Privilegier, som Venstre i sin Tid har krævet gennemført med Hensyn til Landstinget, gør det muligt, at det ærede Medlem kan optræde med den Sikkerhed, han gør her, og erklære, at der bliver intet af dette Forslag, saa ved han, at han ikke i noget af Tingene kan stille sig bag et Flertal af Vælgerne, men bare bag Privilegier. Det er et privilegeret